

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρουμταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς Βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ "Ἐστίας,"

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β' καὶ γ' ἔτους εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ.

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διασυνήν τῆς ἀποστέλ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀσφαλῶς εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτὴ.

Διὰ μεταβάλλουσαι διεύθυν-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταϊνίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φ. 8
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
7 Ὀδὸς Μουσῶν καὶ Νίκης 7
Πλατεῖα Συντάγματος.
Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.
Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτα-
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Νεάπολις καὶ Νεαπολιτανίδες Γ'. (ἀνταπόκρισις ἐκ Νεαπόλεως).
— Ἐλένη Ἰωάννου Πιτταδάκη (ὑπὸ κ. Ἐλένης Μιχ. Γιαννακάκη).
— Κίνδυνος ἐκ ματαιότητος καὶ ἀπροσεξίας (ὑπὸ κ. Μαρίας Τοπάλη.
Τῆ βρεφικῆ μου εἰκόνη (ποίημα, ὑπὸ κ. Βιργινίας Π. Εὐαγγελίδου.
Ποιήματα. — Θεατρικά. — Βιβλία καὶ Περιοδικά. — Ἀλληλογραφία. —
Συμβουλή. — Συνταγή. — Ἐπιφυλλίς.

ΝΕΑΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΝΕΑΠΟΛΙΤΑΝΙΔΕΣ

(Ἀνταπόκρισις ἐκ Νεαπόλεως).

Γ'.

Σχολεῖον τῶν τυφλῶν.

Ἐάν λαμπρὸς καὶ φωτοδόλος ὁ ἥλιος σκορπίζῃ τὰς ἀργυρὰς
τοῦ ἀκτίνας ἀνά τὴν ὠραίαν ταύτην γῆν, ἐάν τὰ μυριόχροα
καὶ ἡδύπνοα ἄνθη στολιζῶσιν αὐτὴν δι' ἐσθῆτος γραφικῆς,
ἐάν τὰ στοιχεῖα ἡρεμῶσιν ἢ συνταράσσωνται, ἢ σκότος πυκνὸν
ἀμαυροῖ πᾶσαν τὴν τῆς φύσεως καλλονήν, ἢ τυφλὴ τὸ ἀγνοεῖ.
Ἡ γεννηθεῖσα ἐν αἰωνία νυκτὶ ἀγνοεῖ τὰς γοητείας, τὰ θέλ-
γητρα, τὰς ἀπολαύσεις τοῦ φωτός. Διὰ τὴν τυφλὴν, τὴν
πτωχὴν ταύτην τῆς εὐδαιμονίας ἀπόκληρον, δὲν ὑπάρχουσι
χρῶματα καὶ στολισμοί, μειδιάματα καὶ χάριτες, εὐδία καὶ
καταιγίς, νύξ καὶ ἡμέρα.

Κάθεριμος ἐν τῇ σκοτεινῇ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς φυλακῆς,
ἰσοδύναμος κατὰδικος, στερεῖται τῆς χαρᾶς ἢ τῆς φύσεως δὲν ἀπο-
ποιεῖται καὶ εἰς τὰ ἀτελέστατα τῶν ὄντων. Γεννᾶται ὄρανή
καίτοι ἀνατρέφεται εἰς τοὺς κόλπους φιλοστόργων γονέων, οὐδ'
οὐδέποτε εἶδεν, οὐδ' ἀδυνατεῖ νὰ φαντασθῇ. Τὸ μητρικὸν μει-
διάμα δὲν ἐθερμανέ ποτε τὰ παιδικὰ τῆς στήθη, διότι ὄσσην
δύναμιν καὶ πόνον καὶ ἀγάπην καὶ ἐάν περικλείῃ ἀδυνατεῖ
νὰ διασχίσῃ τὸν πυκνὸν πέπλον, νὰ διαλύσῃ τὸ σκότος, ὅπερ
χωρίζει τὴν μητέρα ἀπὸ τοῦ τέκνου τῆς.

Στερεῖται ἢ ἀτυχῆς μικρὰ πασῶν τῶν ἀπολαύσεων τῆς
παιδικῆς ἡλικίας. Τὰ παίγνια τῆς δὲν ἔχουσιν οὔτε χρῶμα,

οὔτε σχῆμα, τοὺς δύο ἀπαραιτήτους ὀρισμούς ἐξ ὧν ἀποτε-
λεῖται ἢ ἐκ τῶν παίγνιων προκύπτουσα χαρὰ. Ἡ ἀντίληψις,
ἢ προσοχή, αἱ δύο αὗται διανοητικαὶ δυνάμεις, αἱ εἰσάγουσαι
τὸν ἄνθρωπον εἰς τὸν νοητὸν κόσμον, μένουσιν ἀδρανεῖς παρὰ
τῆ στερουμένη ὀράσεως.

Καὶ ὅταν προϊόντος τοῦ χρόνου, — ὅστις διὰ τὰς ὑπάρξεις
ταύτας παρέρχεται μακρὸς, μονότονος, σκοτεινός, ἀτελεύτη-
τος, — ἡ μήτηρ θελήσῃ νὰ ἐμπνεύσῃ εἰς τὸ τυφλὸν τέκνον τῆς
ἀγάπην, σέβας, πίστιν πρὸς τὸν Θεόν, τὸν δημιουργὸν τοῦ
παντός, τὸν πανάγαθον καὶ πολυεύσπλαγχνον, ἢ ψυχὴν, ὁ
νοῦς, ἢ διάνοια ἐκείνου ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ τὴν ἐλαχίστην
περὶ τοῦ ὑπερόχου τούτου ὄντος ἰδέαν. Ἀλλὰ πῶς νὰ τὸν
φαντασθῇ ἀγαθόν, ἀφοῦ ἀπεστέρησεν αὐτὸ πάσης χαρᾶς,
πάσης εὐτυχίας! Πῶς νὰ τὸν φαντασθῇ ὑπέροχον πάντων,
ἀφοῦ οὐδεμίαν δύναται νὰ συλλάβῃ περὶ τῶν θείων δημιουρ-
γημάτων τοῦ ἰδέαν; Αὐτὸ ἐν μόνον εἶδεν, ἐν γνωρίζει: τὸ
σκότος. Πλάστην δὲ καὶ δημιουργὸν τοῦ σκότους δύναται εὐ-
κολώτερον νὰ φαντασθῇ τις κακοποιόν τι πνεῦμα ἢ ἀγαθοερ-
γὸν δύναμιν.

Πλάσματα λοιπὸν δυστυχῆ, ἄνευ ἐλπίδος καὶ προηγο-
ρίας, μισάνθρωποι καὶ μισόθεα ἤθελον καταστῆ οἱ τυφλοί,
ἐάν μὴ ἡ φιλόφρων ἐπιστήμη δὲν προσήρχετο καὶ τούτοις
ἄρωγός. Ἐάν μὴ διὰ τεχνητῶν μέσων δὲν κατωρθοῦτο τὸ θυ-
μασιώτερον τῶν θαυμάτων, ἢ διανοίξεις τῶν ὀφθαλμῶν τῆς
ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ ἡ δι' αὐτῶν ἐπικοινωνία τῶν
τυφλῶν μετὰ τοῦ φυσικοῦ καὶ νοητοῦ κόσμου.

Ναοὶ ἱεροὶ, ἐν οἷς τελεῖται τὸ θεϊότερον καὶ ἀγιώτερον
τῶν μυστηρίων δύναται νὰ θεωρηθῶσι τὰ ἄστυλα, ἐν οἷς τυ-
φλὰ παιδιά, πάσης κοινωνικῆς τάξεως, περιττοιχιζόμενα ὑπὸ
τῆς φιλοστόργου καὶ τρυφερᾶς μερίμνης φιλανθρώπων ἀπολαμ-
βάνουσι τῶν θείων καὶ φωτεινῶν δώρων παιδείας ὑγιούς. Ἐν-
ταῦθα ὁ νοῦς μετὰ γιγάντειον κατὰ τῆς παντοδυνάμου φύσεως

πάλην εξέρχεται νικητής. Το σύστημα τῆς ἐκπαιδύσεως τῶν τυφλῶν, ἀποτελεῖ τὴν ὑψίστην καὶ τελειοτάτην εἰκόνα τῆς δυνάμεως τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, καθοδηγούμενου καὶ ἐνισχυομένου ὑπὸ ἀγαθῆς καὶ εὐγενοῦς ψυχῆς.

Τὸ ἐνταῦθα σχολεῖον τῶν τυφλῶν κορασίδων εἶναι δημιουργημα γυναικείας ἀγαθότητος καὶ φιλανθρωπίας. Εὐπορος Ἀγγλῆς, ἡ λαίδη Στρακάν, διέθεσεν ἑκατὸν χιλιάδας φρ. εἰς ἴδρυσιν τοῦ παρθεναγωγείου τούτου, ἐν ᾧ ἐκπαιδεύονται καὶ διακτῶνται αἱ τυφλαὶ νεάνιδες. Ὁ δῆμος προσήνεγκεν ἀμισθὶ τὸ κατάλληλον ἐνδαιτήμα, ἄλλο, δὲ φιλόανθρωποι εἴτε διὰ κληροδοτημάτων, εἴτε διὰ δωρεῶν, προσέρχονται ἐκάστοτε αὐτῶ ἀρωγοί.

Ἀδελφαὶ τοῦ Ἑλέους προΐστανται τῆς σχολῆς ταύτης, εἰς αὐτάς δ' εἶναι ἀνατεθειμένη ἡ διδασκαλία καὶ μητρικὴ περίθαλψις τῶν τυφλῶν. Ἐνταῦθα καὶ πάλιν δύναται τις νὰ ἐξάσῃ τὴν αὐταπάρνησιν τῶν γυναικῶν τούτων, αἵτινες ὄδηγοῦσι μετ' ἀγάπης καὶ ὑπομονῆς τὰ κλονιζόμενα τῶν τυφλῶν βήματα, αἵτινες ἀναλαμβάνουσι τὸ ἐπίμοχθον καὶ δυσχερὲς ἔργον τῆς διαφωτίσεως καὶ ἐκπαιδύσεως αὐτῶν.

Ἡ διευθύντρια Ἴταλῆς, νέα ἔτι, εἰσήγαγεν ἡμᾶς μετ' εὐγενοῦς προσήνεκας, εἰς τὴν ἀνωτέραν τῶν παραδόσεων κλάσιν, συνοδευομένη καὶ ὑπὸ μικρᾶς πενταετίδος τυφλῆς, ἧτις κατ' οὐδένα λόγον ἐνόει νὰ ἀπομακρυνθῆ τῆς καλῆς ταύτης θετικῆς μητρὸς τῆς. Εἴκοσι περίπου νεαραὶ κόραι, φέρουσαι ὁμοίωμορον στολὴν, αἱ πλειεσταὶ εὐειδεῖς, με πρόσωπα ζωγρά ροδόπλαστα, χρωματά, με ὄψιν ἀνθηροτάτην, ἦσαν παρατεταγμέναι ἐπὶ τῶν θρανίων τῆς τάξεως. Οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, πλὴν δύο, ἦσαν ἀνοικτοί, περιστροφόμενοι ἀπλανῶς ἐντὸς τῶν κογχῶν, προσηλούμενοι ἀναισθητῶς καὶ ἀποτελοῦντες ἐπὶ τῶν εὐειδῶν ἐκείνων νέων προσώπων σκληροτάτην εἰρωνεῖαν τῆς φύσεως. Πόσον ἄρα πῦρ θὰ ἀπέπεμπον, πόσας καρδίας θὰ ἐσαγγήνευον, πόσην χαρὰν καὶ συγκίνησιν καὶ μεσιδιάματα θὰ προῦκάλουν, ἐὰν αἱ ἀκτῖνες τοῦ φωτὸς ἠδύναντο νὰ διασχίσωσι τὸν ἄφαντὸν πλὴν σκοτεινὸν πέπλον των! Ἐνόησαν ἐκ τῶν βηματικῶν μας ὅτι ξένοι προσήρχοντο εἰς ἐπίσκεψίν των καὶ ἄπασαι ἠγέθησαν πρὸς δεξιῶσίν μας.

Ἡ διδάσκαλος τῆς τάξεως μᾶς παρουσίασε τότε μέγα βιβλίον τῶν τυφλῶν, οὗ οἱ χαρακτήρες ἐσχηματισμένοι διὰ τῆς αἰχμῆς τῆς καρφίδος ἐξεῖχόν πως ἐπὶ τοῦ χάρτου. Μᾶς παρεκάλεσε νὰ ὑποδείξωμεν τὴν σελίδα, ἐφ' ἧς ἐπεθυμοῦμεν νὰ ἀναγνώσῃ ἡ ἐξεταζομένη, πρὸς ἣν ἐγνώρισε τὴν ἐπικεφαλίδα τοῦ κεφαλαίου ὡς καὶ τὴν σελίδα, τὴν ὀρισηθείσαν πρὸς ἀνάγνωσιν. Ἡ τυφλὴ ἐφυλλομέτρησε τὸ βιβλίον τῆς, εὖρε τὴν σελίδα, ψάψασα πάντοτε τὸν χάρτην διὰ τῶν δακτύλων τῆς καὶ ἤρξατο ἀναγνώσκουσα. Ἡ χεὶρ τῆς ἔτρεχεν ἐπὶ τοῦ ἐστιγματισμένου χάρτου μετὰ θαυμασίας ταχύτητος, ἐν ᾧ οἱ ἀπλανεῖς ὀφθαλμοὶ τῆς, ὄργανα ἄχρηστα, ἔμενον προσηλωμένοι εἰς τὸ κενόν. Ἡ γλῶσσα ἠκολούθει τὰς κινήσεις τῆς χειρὸς, αἱ λέξεις ἔρρεον ἀπροσκόπτως, ἡ ἀνάγνωσις ἐγένετο μετ' ἐμφάσεως καὶ ὕψους, ἡ ἔρμηνεία τῶν λέξεων, ἡ γραμματικὴ καὶ συντακτικὴ ἀνάλυσις μετὰ θαυμασίας ἐπιτυχίας. Ἀφοῦ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξητάσθησαν τινες εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, ἡ διδάσκαλος παρουσίασεν εἰς τινες μὲν τούτων τὰ ἀβάκκια τῶν τυφλῶν, εἰς ἄλλας δὲ χάρτην καὶ γραφίδα.

Ἐγράψαν ἄλλαι μὲν διὰ στιγμῶν κατὰ τὸ σύστημα τῶν

τυφλῶν καὶ ἄλλαι διὰ γραφίδος ἀπαραλλάκτως ὡς ἡμεῖς γράφομεν. Οὕτε ἐν ὀρθογραφικῶν λάθος, οὕτε τὴν ἐλαχίστην ἀνωμαλίαν περὶ τὴν γραφὴν παρετηρήσαμεν. Τὰ μαθήματα τῆς ἱστορίας, τῆς γεωγραφίας ἐπὶ τῆς γραφίδος τῶν μαθηματικῶν ἐξητάσθησαν μετὰ πολλῆς αὐστηρότητος, ἀνεδείχθησαν δ' αἱ τυφλαὶ ἀριστα καὶ ἐγκυκλοπαιδικώτατα κατηρτισμένοι.

Ἡ ἐξετάσις τῆς γεωγραφίας παρέσχεν ἡμῖν ἰδιάζον ἐνδιαφέρον. Ἡξέυρετε, ἠρωτήσαμεν, μίαν τῶν ἐξεταζομένων ποῦ εὑρίσκειται μικρὰ τις χώρα ὀνομαζομένη Ἑλλάς; Ἡ νεανὶς ἐμείδισσε μεσιδιάματα τυφλῆς, ἔθηκε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ χάρτου, ἐφ' οὗ ὡς ἐν ἀναγλύφῳ ἐσημειοῦντο τὰ διάφορα Εὐρωπαϊκὰ κράτη. Ἰδοῦ, μᾶς εἶπε, θέσασα ἐπὶ τέλους τὴν χεῖρα εἰς τὸ νότιον μέρος τοῦ χάρτου. Ἀλλά, μᾶς παρετήρησεν, ἡ Ἑλλάς δὲν εἶναι μικρὰ, ἀφοῦ ὑπῆρξεν ἡ μήτηρ τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ. Μᾶς ὠνόμασε τὴν πρωτεύουσαν, πόλεις τινὰς, ποταμοὺς καὶ τὰ κυριώτερα ὄρη. Περί Ὀλύμπου μᾶς εἶπεν ὅτι ἦτον ἡ κατοικία τῶν Θεῶν, οὗς ὠνόμασε μετὰ χάριτος καὶ γλυκύτητος οὐρανόας. Μᾶς ὠνόμασε τοὺς ἐξοχωτέρους ἄνδρας τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος, προκαλέσασα τὴν ἐκπληξίν καὶ τὸν θαυμασμόν μας. Ἐσημείωσε τὴν γραμμὴν ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Νεάπολιν, πάντοτε διὰ τῆς χειρὸς τῆς δεικνύουσα τὰς θαλάσσας ἃς διασχίζει τὸ ἀτμιπλοῖον, τὰς πόλεις εἰς ἃς προσεγγίζει.

Εἰς ἄλλην κλάσιν εὐρομεν τὰς τυφλάς ἐργαζομένας. Αἱ μὲν ἔραπαντον, ἄλλαι ἐπλεκον δι' ἀγκυραστρωτῆς βελόνης διάφορα τρίχαπτα καὶ ἄλλαι ἐκέντων ἐπὶ καναβᾶ. Δύο τούτων τῆ προσκλήσει τῆς διδασκάλου ἐτοποθετήθησαν πρὸ τοῦ κλειδοκμηθῆλου, τρίτη πρὸ ὀργάνου, αἱ λοιπαὶ δὲ ἐν χορῷ ἐψάλλον τῆ συνοδείᾳ τῶν ὀργάνων τούτων διάφορα ἔσματα καὶ προσευχὰς. Γνωρίζουσι τὴν μουσικὴν θεωρητικῶς, ἡ μία δὲ ἐκ τῶν παιζουσῶν εἶνε καὶ ἀξιόλογος συνθέτις. Οἱ δάκτυλοί των ἐπέτων ἐπὶ τῶν πληκτρῶν μετ' ἐλαφρότητος ἀξιοθαυμάστου. Ἐπαίζον με πάθος, με αἰσθημα, με πόνον. Ἥθελέ τις πιστεῦσαι ὅτι τὸ παράπονον τῆς ψυχῆς των ἐπὶ τοῦ ἀψύχου ὀργάνου, στένον καὶ κλαυθυμῆζον ἀπέδιδε πιστῶς τὰ τὴν καρδίαν ἐκείνων κατακλύζοντα αἰσθηματα. Μικρὰ τυφλὴ, ἀνάπηρος δὲ καὶ κατὰ τὸ λοιπὸν σώμα ἄλλὰ εὐφυεστάτη ἐτήρει τὸν χρόνον τῆς μουσικῆς διὰ τῆς χειρὸς καὶ τῆς κεφαλῆς, μετὰ συγκινήσεως καὶ προσηλώσεως, ἣν οὐδέποτε ἤθελέ τις φαντασθῆ εἰς μικρὸν παιδίον. «ὦ!!! θὰ μάθω καὶ ἐγὼ νὰ παίζω, κυρία, μοι εἶπεν. Εἶνε τὸσον ὠραῖον πρᾶγμα ἡ μουσικὴ. Μοι φαίνεται ὅτι οἱ ἄγγελοι καταβαίνουν σιγὰ σιγὰ διὰ νὰ μᾶς συνοδεύσουν εἰς τὸ ἄσμά μας. Ἐγὼ δὲν βλέπω τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ βλέπω τοὺς ἀγγέλους, ἐξηκολούθησε καὶ ἤρξατο περιγράφουσα χωρὶς νὰ παραλείψῃ οὕτε τὸ χρῶμα τῆς κόμης των, οὕτε τὴν γλυκύτητα τῶν ὀφθαλμῶν των, οὕτε τὸ ἀνά τὰς οὐρανόας ἐκτάσεις πτερίγισμά των. Θὰ σοὶ θεραπεύσω τοὺς ὀφθαλμοὺς, τῆ εἶπον καὶ θὰ βλέπῃς καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἐντὸς ὀλίγου. «Ὁχι, ὄχι, δὲν θέλω, διότι τότε δὲν θὰ μείνω ἐδῶ, πλησίον εἰς τὰς καλὰς ἀδελφὰς καὶ δὲν θὰ μάθω μουσικὴν. Οἱ γονεῖς μου εἶναι πτωχοὶ, μὰ πολὺ πτωχοὶ.» Ὑπάρχουσι λοιπὸν πλάσματα, εἶπον κατ' ἐμαυτὴν, τὸσον δυστυχῆ, ὥστε νὰ προτιμῶσι πρὸ τῆς ἀνοήσεως ἐπὶ τοῦ βίου των, τὸ σκότος, τὸ αἰώνιον σκότος τῆς τυφλότητος μᾶλλον ἢ τὰς στερησεις καὶ ἀγωνίας βίου ἀθλοῦ. Τίς οἶδεν, ἐὰν ἡ παιδί-

σκη ἐκείνη δὲν προαισθάνεται ἐν τῇ ἀθώᾳ καὶ ἀγγελικῇ ψυχῇ τῆς, ὅτι τὸ μέλλον τῆς θὰ ἦτο σκοτεινότερον, ὅτι ὁ βίος τῆς θὰ διήρχετο ἐν ὀδυνηρᾷ ἀθλιότητι πλησίον γονέων ἴσως κακῶν, ἀκαρῶν ἴσως, ἐὰν ἡ ἀναπηρία τῆς δὲν ἀπεμάκρυνεν αὐτὴν τῆς μητρικῆς στέγης.

Καὶ ἄληθῶς μὴ αἱ τυφλαὶ αὗται δὲν εἶναι μυριάκις εὐτυχέστεραι τῶν δυστυχῶν ἐκείνων θυμάτων τῆς ἐνδείας καὶ ἐγκαταλείψεως, ἄτινα δι' ἐν τεμάχιον ἄρτου καὶ δι' ἐν ῥάκος κυλῶνται εἰς τὸν βύρβορον τῆς ἀτιμίας καὶ διαφθοράς.

Τυγχανοῦσαι αἱ τυφλαὶ ἠθικῆς μορφώσεως καὶ πνευματικῆς ἀναπτύξεως πλήρους, δὲν εὑρίσκουσιν ἄρα εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἠθικῶν βιβλίων, εἰς τὴν μουσικὴν, τὸν καλὸν τοῦτον διερμηνεῖα καὶ σύντροπον τῆς ψυχῆς, εἰς τὴν ἐργασίαν, ἀνακοήρυσιν, παρηγορίαν καὶ θάρρος, ἄτινα εἰς μάτην ζητεῖ ἡ ἐν ταῖς τριόδοις τὸν ἄρτον τῆς ποριζομένη ἐκπεσοῦσα γυνή. Ἡ προσευχὴ ἄλλως, ἡ πρὸς τὸν θεὸν ἀκράδαντος πίστις, ἦν μετὰ τῆς εὐλαθείας διδάσκουσιν αὐταῖς αἱ τυφλῆς ἀγαπῶσαι αὐτάς ἀδελφαὶ δὲν εἶνε ἡ ὑψίστη τῶν παρηγοριῶν διὰ τὰς τυφλὰς τῶν τυφλῶν τούτων κορασίδων καρδίαις;

Ἀπῆλομεν τῆς σχολῆς ταύτης ἀποκομιζοῦσαι ἐντυπώσεις, συγκινούσας τὴν ψυχὴν καὶ ἐμβλαλλούσας τὸ πνεῦμα εἰς σκέψεις διαφόρους. Δὲ ὑπάρχουσιν ἄρα καὶ παρ' ἡμῖν τοιαῦτα ἀπόκλινα τῆς τύχης πλάσματα, ὑπὲρ ὧν οὐδεμία ποτὲ ἐλήφθη πρόνοια; Δὲν ὑπάρχουσι τυφλαί, κωφάλαοι, ἀνάπηροι, ἔρμαια τῶν φυσικῶν τούτων ἀθλιότητων πρὸς ἃς οὐδεὶς, οὐδεμία ἐξ ἡμῶν ἔτεινέ ποτε χεῖρα βοήθειας, ἔστρεψε βλέμμα συμπαιθείας καὶ ἐνδιαφέροντος! Πόσαι περιουσίαι κολοσσαῖαι διατίθενται ἰσκόπως καὶ χάριν ἐπιδείξεως, ἐνῷ θεῖα πλάσματα ὡς ἡμεῖς στεροῦμενα φωτὸς καὶ φωνῆς μένουσιν ἐγκαταλειμμένα εἰς τὴν τύχην των! Ἀπανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου ἡ γυνὴ πρωτοστατεῖ, προϊσταται, λαμβάνει τὴν πρωτοβουλίαν ἐπὶ τῆς ἰδρύσεως τοιούτων ἀσύλων. Χιλιάδες γυναικείων χειρῶν τείνονται ἀρωγοί, ἐργάζονται, μοχθοῦσιν ὑπὲρ τῶν ἠδικημένων τούτων ἀδελφῶν μας. Αἱ γυναῖκες τῆς Νεαπόλεως ἐὰν δὲν ἀριθμῶσιν εἰς τὰς τάξεις αὐτῶν ἐξόχους μεγαλοφύας, ἐὰν δὲν ἔχωσι δόκτορας τῆς ἰατρικῆς καὶ τῆς νομικῆς, ἔχουσιν ὅμως τάγματα ἀδελφῶν μοναχῶν, ἀφωσιωμένων εἰς πάντα δυστυχῆ καὶ πάσχοντα, καὶ ἀναλαμβάνουσιν μετὰ παραδειγματικῆς αὐταπαρνήσεως τὴν προστασίαν τῶν ἀπροστατεῦτων καὶ ἐγκαταλελειμμένων τούτων.

Ἡ θρησκεία ὀδηγεῖ τὴν Νεαπολιτανίδα γυναῖκα εἰς τὴν μονήν, ἧτις δὲν κρατεῖ αὐτὴν δεσμίαν εἰς τὰ ἀπόρητα τεῖχη τῆς. Αὕτη τὴν παραδίδει εἰς τὴν φιλανθρωπίαν, ἧτις ἐξαγνίζει τὴν διάνοιαν καὶ ἐξευγενίζει τὴν ψυχὴν, ἧτις μεταβάλλει αὐτὴν εἰς λειτουργὸν καὶ ἀντιπρόσωπον τοῦ Ὑψίστου. Ἐν Ἑλλάδι δὲν ὑπάρχουσι σχεδὸν μοναὶ γυναικῶν, ἀλλὰ ἡ φιλανθρωπία ἀριθμεῖ ἐπὶ τῶν δακτύλων τὰς ἀφωσιωμένας αὐτῆς, τὰς ἐκκληρούσας ἐπὶ τῆς γῆς τὸ θεῖον καὶ εὐγενὲς τῆς εὐποιίας ἐπάγγελμα.

ΕΛΕΝΗ ΙΩΑΝΝΟΥ ΠΙΤΤΑΔΑΚΗ

Τὰ πρῶτα τῆς νηπιότητός τῆς ἐπὶ διήλθεν ἐν Σύρῳ ὅπου περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔτους 1827 εἶχε καταφύγει ἡ οἰκογένεια

τοῦ πατρὸς τῆς, διασωθεῖσα ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴν σπαρακτικὴν καταστροφὴν τῆς αἰμοδοφῶς πατρίδος των Κρήτης.

Ἐκεῖ ἐσπούδασε κατὰ πρῶτον εἰς τὸ ἐκπαιδευτήριον τοῦ εὐπαιδευτοῦ καὶ εὐεργετικωτάτου κ. Κόρη, ὃν διεδέχθη κατόπιν ὁ ἐπίτης ἐλλόγιμος καὶ γενναίους ἀνὴρ κ. Χίλινερ, ὑπὸ τὴν δεξιὴν διεύθυνσιν καὶ ἐπιμελεστάτην διδασκαλίαν τοῦ ὁποῦ ἐπεραίωσε τὰ σπουδὰς τῆς, κατὰ τὴν τότε ἐπικρατούσαν τάξιν τῶν μαθημάτων, καὶ ἔλαβεν ἐν τῷ αὐτῷ ἐκπαιδευτηρίῳ θέσιν διδασκαλίσεως, μ' ὅλην τὴν μικρὰν ἡλικίαν τῆς, ὡς ἀμοιβὴ τῆς περικοσμότητος αὐτῆς ἀρετῆς, καὶ τῆς ἐκτακτοῦ πρὸς τὴν παιδείαν ἐπιδοτέως τῆς· διδάξασα δὲ ἐν αὐτῷ ἐπὶ δύο ἔτη πάνυ ἐπιτυχῶς, ἐπεσπάσατο τὰ ζωηρὰ εὐχαριστήρια καὶ τὴν ἀγάπην τῶν τε σεβαστῶν αὐτῆς προϊσταμένων καὶ ὀλοκλήρου τῆς κοινωνίας τῆς φιλοξένου νήσου.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν σπουδῶν τῆς, μεταβάντος εἰς Σύρον τοῦ ἀειμνήστου Ἰωάννου Καποδιστριαίου, καὶ ἐπισκεφθέντος τοῦ ἐκπαιδευτήριον ἐν ᾧ ἐδιδάσκετο, τοσοῦτον ἐθέληθη ἐκ τῆς κοσμιότητος τοῦ εὐγενοῦ; ἠθὺς καὶ τῶν εὐστόχων καὶ ἐμψυχῶν ἀπαντήσεών τῆς, ὥστε τὴν ἐπήνεσεν ἐνώπιον πάντων τῶν παρευρεθέντων, βραβεύσας αὐτὴν δι' ἀργυροῦ μεταλλίου φέροντος ἐπὶ τοῦ ἐνόχου μέρους τὸ ὄνομά του καὶ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου κλάδον φοίνικος, ὅπερ δι' ἐρυθρᾶς ταινίας ἀνήρτησεν ἀπὸ τοῦ λαίμου τῆς, ἐπευχόμενος αὐτῆ νὰ δρέπῃ πάντοτε εὐθελεῖς στεφάνους δάφνης, εἰς τὸ εὐγενὲς στάδιον τῶν γραμμάτων καὶ τῆς προόδου ἢ δὲ ὅλων πατρικῆ καὶ ἐγκάρδιος αὐτῆ εὐχῆ ἐξεπληρώθη πληρέστατα εἰς τὸν μετέπειτα βίον τῆς.

Ὅτε δὲ κατόπιν ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ἐξ Ἀμερικῆς ὁ αἰδέσιμος κ. Χίλλ μετὰ τῆς ἐναρέτου καὶ εὐπαιδευτοῦ συζύγου του, καὶ συνέστησαν τὴν ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη λίαν καρποφόρως ἐργασθεῖσαν πρὸς ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν διάπλασιν τοῦ γυναικείου φύλου, σχολῆν, καὶ ἔμαθον τὰς ἀρετὰς τῆς ἐν λόγῳ διδασκαλίσεως, μετέβη τῷ 1832 εἰς Σύρον ἢ κ. Χίλλ κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἐξετάσεων τοῦ ἐκπαιδευτήριου Χίλινερ, ἃς παρακολούθησασα μέχρι τέλους καὶ ἐκτιμήσασα ἐπαξίως τὰ ἐξόχα αὐτῆς πλεονεκτήματα, ἐζήτησε παρὰ τοῦ κ. διευθυντοῦ τὴν ἐπὶ διδασκαλικῇ ἱκανότητι καὶ σεμνοπρεπείᾳ διακρινόμενῳ Ἑλένην Πιτταδάκην, ὅπως διδάξῃ ἐν τῷ ὑπ' αὐτῆς διευθυνομένῳ παρθεναγωγείῳ τὴν ἑλλην. γλῶσσαν.

Ὁ σεβαστὸς καὶ φιλόστοργος αὐτῆς προστάτης κ. Χίλινερ, ἐλυπήθη πολὺ διὰ τοῦτο· πλὴν ἠναγκάσθη νὰ ὑποχωρήσῃ ἀπέναντι τῶν ἐπιμόνων παρακλήσεων συναδέλφου εὐγενοῦς καὶ σεβαστῆς οἰᾶ ἢ κ. Χίλλ, καὶ ἦ; τὸ ἀρτισύστατον ἐκπαιδευτήριον εἶχεν ἀνάγκη τῆς συνδρομῆς παντός εὐγενοῦ, τῆς προόδου φίλου, καὶ νὰ παραχωρήσῃ μετὰ πολλῆς του στενοχωρίας καὶ θλίψεως, τὸν μαργαρίτην τοῦτον τοῦ ἐκπαιδευτήριου του, ὡς πάντοτε ἀπεκάλει αὐτὴν συνοδῶσας τὴν πρὸς τοῦτο ἄδειαν τῆς μετὰ λίαν συγκινητικῷ εὐχαριστηρίου, ἐν ᾧ ἐξεθειάζε τὴν διαψύξειαν τῶν χριστιανικῶν ἀρετῶν καὶ τὴν ἐκτακτὸν διδασκαλικὴν ἱκανότητα τῆς προστατευομένης του, ἐπευχόμενος αὐτῆ ἵνα ἡ Θεῖα Πρόνοια σκέπῃ καὶ ἐνισχύῃ εἰς τὸ ἐπίμοχθον καὶ ἀκανθῶδες στάδιον εἰς ὃ εἰσῆρχετο.

Παραλαβοῦσα δὲ τότε μετ' ἑαυτῆς ἡ ἀειμνήστου κ. Χίλλ τὴν ἐκλεκτὴν τῆς θυγατέρα, ὡς ἀπ' ἀρχῆς ὠνόμασε καὶ ἀπεκαλεῖ πάντοτε, συναινεῖσι τῶν γονέων τῆς, οἵτινες καὶ τὴν πα-

ρηκολούθησαν εγκατασταθέντες εις Ἀθήνας, επανέκαμψεν ὑπερκαρῆς εις Ἀθήνας, ὅπου τῇ ανέθεσε τὴν διδασκαλίαν τῶν ἑλλην. μαθημάτων καὶ τὴν ἐπιβλεψιν τῶν χειροτεχνιῶν εἰς τὰ ὁποῖα μετὰ ἰδιαζούσης καλαισθησίας καὶ λεπτότητος κατεγγίνετο.

Μὴ καταβαλλομένη δὲ ἐκ τῶν πολυειδῶν κόπων καὶ ἀσχολιῶν οὐδ' αὐτῆς καθήκοντα τῇ ἐπεβαλλον, ἀλλὰ πάντοτε ἀκαμαία καὶ ἀκάματος, ὡς ἦτον ἐπιμελής καὶ φιλότιμος, δὲν ἄφινεν οὐδ' αὐτὰς τὰς ὀλίγας τῆς ἀνεσεως της ὧρας νὰ παρέρχωνται μάτην ἀλλὰ ἐσπούδαζε καὶ κατεγγίνετο εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς καὶ ἀγγλικῆς γλώσσας, εἰς ἃς καταπληκτικῶς ἐποίει προόδους· ἐφ' ᾧ καὶ ἑκάστην ἐγγίνετο προσφιλεστέρῃ τῇ κ. Χίλλ ἡ ἐκλεκτὴ αὐτῆς θυγάτηρ, ἣς τὴν πρὸς πᾶν εὐγενὲς καὶ ὑψηλὸν ἔργον ἀπρόσκοπτον ἐπίδοσιν ἀνεκοῖνου μετὰ ζωηρᾶς εὐχαριστήσεως πρὸς τὰς λογιούς καὶ ἀξιοτίμους αὐτῆς φίλας.

Ὅταν ἦλθεν ὁ ἀείμνηστος βασιλεὺς Ὁθων εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ ἀπερασίθη κατὰ τὸ 1834 ἔτος ἡ σύστασις τοῦ πρώτου δημοτικοῦ σχολείου τῶν κορασιῶν εἰς Ναυπλίον, ὁ τότε ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Ψύλλας, ἐξελέξατο τὴν Ἑλένην Πιτταδάκη, ὡς τὴν μόνην κατάλληλον ὅπως τῇ ἐμπιστευθῆ τὸ ἔθνος, τὸ πολύμοχθον καὶ δυσχερέστατον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔργον τῆς συστάσεως καὶ διευθύνσεως σχολείου τῶν κορασιῶν· ὅθεν μετέβη αὐτοπροσώπως παρὰ τῇ σεβ. καὶ εὐγενεστάτῃ διευθυντρίᾳ κ. Χίλλ καὶ τὴν παρεκάλει θερμῶς, ἵνα παραχωρήσῃ τὴν ἐκλεκτὴν αὐτῆς καὶ φιλότιμην θυγατέρα, εἰς τὸ ἔθνος, ὅπου εἰς τὰς παρ' ὄλων ἀνεγνωρισμέναις ἐξόχους ἀρετάς, τὴν ἀδιαφιλονεικτὸν διδασκαλικὴν ἱκανότητα καὶ μητρικὴν ἐπαγρύπνησιν αὐτῆς, ἥθελε νὰ ἐμπιστευθῆ τὴν ἡλικίαν διάπασιν καὶ πνευματικὴν διαμόρφωσιν τῶν μελλουσῶν μητέρων τῆς Ἑλλάδος.

Μετὰ κεραυνωδὸς καταπλήξεως καὶ ψυχικοῦ ἄλγους ἤκουσεν ἡ φιλόστοργος προστάτις τῆς Ἑλένης Πιτταδάκη τὴν παράκλησιν ταύτην τοῦ κ. Ψύλλα, πρὸς ὃν πλείστας ὤρειλον χάριτας σπουδαίως συντελεσάσας, ὅπως ὑπερνηκθῶσιν αἱ πολυεῖδεις δυσχέρειαί, αἰτινὲς εἰσὶν ἀναπόφευκτον παρακολούθημα πάσης ὑψηλῆς καὶ εὐτόλμου ἐπιχειρήσεως· διὸ εὐρεθεῖσα εἰς τὴν ἀναπόφευκτον ἀνάγκην τῆς ὑποχωρήσεως, ἵνα μὴ δυσχερὴ τὸν πρῶτον τῆς Ἑλλάδος ὑπουργόν, καὶ πολύτιμον οἰκογενειακὸν φίλον, ἔδωκε τὴν ἀξίαν νὰ ἀπέλθῃ τοῦ ἐκπαιδευτηρίου της, μετὰ διειτὴ ἐν αὐτῷ διδασκαλίαν, ἣ Πιτταδάκη, μετὰ βαθυτάτης θλίψεως ἦν οὐδαμῶς ἐπιχειρεῖ ν' ἀποκρίθῃ. Ὁ δὲ αἰδέσιμος καὶ μεγάλτιμος κ. Χίλλ ὄστις ἰδιαζόντως ἐτίμα τὰ ἔξοχα πλεονεκτήματα τῆς Ἑλληνίδος διδασκαλίσσης τοῦ ἐκπαιδευτηρίου του, προσέειπεν αὐτῇ ὡς ἐνθύμιον, πολύτιμον κόσμημα, συνωδευμένον ὑπὸ περιποιητικώτατου ἐγγράφου ζωηρῶν εὐχαριστήσεων καὶ ἐξακολουθῶν μέχρι τοῦ θανάτου της νὰ τιμᾷ καὶ ἀγαπᾷ αὐτὴν μετὰ τῆς ἐναρέτου συζύγου, ὡς ἴδιαν ἐκείνην θυγατέρα.

Μεταβάσα ἡ Ἑλένη Πιτταδάκη εἰς Ναυπλίον μετὰ τῆς οἰκογενείας της, συνέστησε καὶ διοργάνωσε τὴν πρώτῃν δημοτικὴν σχολὴν τῶν κορασιῶν ἣς οἱ κερταὶ τοσοῦτον εὐρέστησαν πάντας, ὥστε ἡ δημοτικὴ ἄρχὴ κατενθουσιασμένη προσέφερεν αὐτῇ μετὰ τὸ πέρας τῶν ἐξετάσεων στέφανον δάφνης με ταινίας λευκᾶς καὶ κυανᾶς, συνοδευόμενον ὑπὸ λίαν ἐνθουσιώδους

εὐχαριστηρίου. Τρία ὄλα ἔτη διηύθυνε τὴν σχολὴν ταύτην, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ὁποίων ἔλαβε διάφορα εὐχαριστήρια ἐγγράφα τῆς τε ἑλλῆν. κυβερνήσεως καὶ τῆς δημοτικῆς ἀρχῆς Ναυπλίου εἰς τὸ τέλος τῶν ὁποίων ἡ ἑλλῆν. κυβερνησις τῇ ἐζήτησε τὸν κατάλογον τῶν ὀνομάτων τῶν κορασιῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως, ἐξ ὧν ἐκλέξασα θ, τὰ ἐπιμελέστερα καὶ εὐφρεστερα, ἔγραψεν εἰς τὴν διευθύντριαν καὶ τὴν δημ. ἀρχὴν Ναυπλίου, νὰ συνεννοηθῶσι μετὰ τῶν γονέων τῶν ἐιρημένων κορασιῶν, κατὰ τὰς ἰδιαιτέρας αὐτῶν ὁδηγίας, νὰ τὰ παραλάβῃ μεθ' ἑαυτῆς, καὶ νὰ μεταβῆ εἰς Ἀθήνας, ἀφίνουσα διάδοχόν της εἰς τὴν ἐν Ναυπλίᾳ σχολὴν ἐκ τῶν μαθητριῶν της ἐκείνην ἣν ἠθελε κρίνει ἀξίαν τῆς ἐμπιστοσύνης της· διὸ ἐκλέξασα, ἀρῆκε τὴν εὐφυᾶ καὶ ἐπιμελῆ μαθήτριάν της, Πολυτίμην Κουσκοῦρη διὰ τὴν ἐκπαιδεύσιν καὶ μόρφωσιν τῆς ὁποίας μετὰ μητρικοῦ ὄλως ἐνδιαφέροντος εἶχε κοπιήσει.

Ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ μετὰ θλίψεως εἶδε τὴν ἐκ τῆς ἐν λόγῳ σχολῆς ἀποχώρησιν διευθυντρίας, ἣτις τοσοῦτον ἐτίμησε τὴν Ναυπλιακὴν κοινωνίαν διὰ τοῦ σεμνοπροποῦς καὶ ἐμβριθοῦς χαρακτήρος της, καὶ τῆς ὁποίας ἡ ἀκάματος καὶ ὑγειεστάτη διδασκαλία τοσοῦτους ἀπέφερεν ἀγλαοὺς καρπούς, ἐφ' ᾧ καὶ δι' ἑκτενοῦς ἐγγράφου της τῇ ἐξέφρασε τὸν βαθὺν σεβασμὸν καὶ τὴν ἀπειρον εὐγνωμοσύνην ἣν τῇ ὄρειλεν δλόκληρος ἡ κοινωνία Ναυπλίου, διὰ τὸς ἀτύτους κόπους οὗς μετ' ἀγγελικῆς αὐταπαρνήσεως κατέβαλε πρὸς διοργανώσιν καὶ τακτικὴν λειτουργίαν τῆς σχολῆς, ἰδίᾳ δὲ διὰ τὴν μητρικὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ χριστιανικὴν παιδαγωγίαν τῶν ἐμπιστευθέντων αὐτῇ κορασιῶν. Συγκινητικώτατη καὶ πνευματικὴ ὑπῆρξεν ἡ ἐκ Ναυπλίου ἀναχώρησις τῆς εἰρημένης διδασκαλίσσης διότι ἅπαντες οἱ γονεῖς συνώδυσαν αὐτὴν μέχρι τῆς παραλίας δακρυόντες καὶ ἐπευχόμενοι αὐτῇ τὸ καλὸν κατευόδιον.

Παραλαβοῦσα τὰ ἐκλεχθέντα θ κοράσια, ἦλθεν εἰς Ἀθήνας ὅπου ἐπιτροπῇ ἐκ Σεβ. καὶ λογιῶν ἀνδρῶν συνισταμένη, ὑπεδέχθη αὐτὴν μετὰ ζωηρῶν ἐνδείξεων ἐκτιμήσεως καὶ σεβασμοῦ, καὶ τῇ ἐδήλωσεν ὅτι προσεκλήθη ἵνα διὰ τῶν φίλων καὶ τῶν θεῶν αὐτῆς ἀρετῶν θέσῃ τὸν θεμέλιον λίθον τοῦ Ἀρσακείου Παρθεναγωγείου, πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦ ὁποίου εἶχον καὶ οὔτοι ἐκλέξει ἄλλα 12 κοράσια ἅτινα μετὰ τῶν ἐκ Ναυπλίου ἐλθόντων ἤθειλον χρησιμεύει ὡς βῆσις τῆς ὑπάρξεως τῆς ἐν αὐτῷ διδασκαλίας.

Τῆς διδασκαλίας της δὲ ἤρξατο ἐν τῇ πρὸς τοῦτο ἐνοικιασθεῖσιν οἰκίᾳ τοῦ ἀρχαιολόγου κ. Πιττάκη (κατὰ τὴν συνοικίαν Κουρμαδῆ.) ἐπειδὴ δὲ πύξινετο ταχέως ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτησῶν μαθητριῶν ἠναγκάσθη ἐπανειλημμένως ἡ ἐπιτροπὴ νὰ ἐνοικιάσῃ εὐρυχωρότερα οἰκίματα πρὸς ἀπρόσκοπτον λειτουργίαν τῆς διδασκαλίας καὶ ὡς τοιαῦτα ἐμίσησε τὰ τῶν κ.κ. Λυγοθέτου, Βενθίλου καὶ Δοσίου· ἐν τῷ Ἀρσακίῳ δὲ διητώτο τότε καὶ ὑπότροφα κοράσια 20 μὲν τῆς κυβερνήσεως, φιλομούτων δὲ ἰδιωτῶν 25· καὶ οὕτω ἤρχισεν τῇ ἀόκνω φροντίδι καὶ δεξιᾷ διεθυντικῆς της μακαρίτιδος, καὶ τῆς ἀξιοτίμου ἐπιτροπῆς, νὰ λειτουργῇ κανονικῶς καὶ βελτίῃ ὑγιᾶ καὶ ἀσφαλῶς προσδεῖον τὸ Ἀρσακίον Παρθεναγωγεῖον.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ἡ ἀείμνηστος τῆς Ἑλλάδος ἀνασσα Ἄμαλία, ἀφορώσα εἰς τὴν ταχυτέραν ἀνάπτυξιν τῶν ἐκ δουλείας τότε εἰς οὐχὶ εὐάρεστον πνευματικὴν κατὰστασιν εὐρισιχόμενων Ἑλληνίδων, προσεκάλεσε, διὰ τῶν οἰκείων ἀρχῶν,

12 κοράσια, ἀνὰ ἐν ἐξ ἑκάστου τῶν 12 Νομῶν τῆς Ἑλλάδος, ὅπως τὰ ἐκπαιδεύσῃ ἐκ τοῦ ἰδιαιτέρου αὐτῆς ταμεῖου, ἀναθέσασα τὴν παιδεύσιν αὐτῶν, εἰς τὴν πρὸς τοῦτο κληθεῖσαν ἐξ Εὐρώπης Γαλλίδα διδασκαλὸν Barmerand· ἀλλ' ἐπειδὴ αὐτὴ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀναταποκρίθῃ εἰς τὸν εὐγενῆ ἐπιπέδου σκοπὸν περιέπεσε εἰς τὴν δυσμένειάν της. Τότε ἐσκέφθη νὰ ἐμπιστευθῇ τὴν παρακαταθήκην ταύτην εἰς τὴν Ἑλένην Πιτταδάκη, ὡς τὴν μόνην ἀξίαν τοιαύτης ὑψηλῆς ἐμπιστοσύνης· ὅθεν προσεκάλεσα τὴν Ἑπιτροπὴν τοῦ Ἀρσακείου, ἐδήλωσεν αὐτῇ τὴν σκέψιν της ταύτην, καὶ τὴν παρεκάλει νὰ γνωστοποιήσῃ τοῦτο εἰς τὴν ἐν λόγῳ διευθύντριαν, καὶ τῇ προτείνωσι νὰ δεχθῇ καὶ ἀναλάβῃ τὴν διδασκαλίαν καὶ μόρφωσιν τῶν ρηθέντων 12 κορασιῶν, ἅτινα θέλει ἐμπιστευθῆ ἡ ἀνασσα της εἰς τὴν ἀνεξάντλητον καὶ ἀκαταπόνητον αὐτῆς μητρικὴν ἐπαγρύπνησιν καὶ διδασκαλικὴν ἐπιμέλειαν καὶ φροντίδα.

Ἡ ἀξιοτίμος ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀρσακείου, ἣτις ἰδιαιτέρως ἐτίμα αὐτὴν καὶ ἐθαύμαζε τὴν δεξιάν καὶ συνετωτάτην διοργανώσιν καὶ διεύθυνσιν τοῦ ἐμπιστευθέντος αὐτῇ ἱεροῦ καθιδρόμματος, μετὰ πολλῆς λύπης ἐνέδωκεν εἰς τὴν ἐπίμονον ἐπιθυμίαν τῆς ἀνάσσης, ἣν ἀνήγγειλεν εἰς τὴν Πιτταδάκη μετὰ βελτίας θλίψεως. Ἀπερχομένη δὲ ὅπως ἀναλάβῃ τὸ βῆρος καὶ τὴν εὐθύνην τῶν νέων αὐτῆς καθηκόντων, ἔλαβε θερμώτατον εὐχαριστήριον παρὰ τῆς Ἑπιτροπῆς τοῦ Ἀρσακείου, ἐν πολυτελεῖ πλαισίῳ περισσευομένου κλάδου μύρτου καὶ ἐλαίας, τεκμήριον βελτίας καὶ ἀπαρκήρατου μνήμης καὶ εὐγνωμοσύνης.

Ἀτυχῶς ἅπαντα τὰ ἱερὰ καὶ πολύτιμα ταῦτα κειμήλια τῶν πνευματικῶν ἁγίων τῆς πολυετοῦς διδασκαλικῆς ὑπηρεσίας της ἀπωλέσθησαν κατὰ τὸν πρόωρον καὶ ἀπροσδόκητον θάνατόν της, μετὰ τῆς πλουσίας καὶ σπουδαίας βιβλιοθήκης της καὶ δὲν ἀπέμεινεν ἡμῖν ἐκ τῆς πολυκλαύστου ταύτης καὶ ἐξόχου διδασκαλίσσης ἡ ἡ γλυκεῖα ἀνάμνησις της.

Ἀναλαβοῦσα τὰ νέα αὐτῆς καθήκοντα ἡ ἀκούριστος καὶ μετρίστων Πιτταδάκη, προσεῖλκεν ἐντός βραχυτάτου χρόνου διὰ τῆς συνήθους αὐτῇ αὐταπαρνήσεως ἐπιμελείας καὶ ζήλου, τὴν εὐνοίαν καὶ ἐκτίμησιν τῆς ἀνάσσης, ἣτις ὡς ἐνδειξὴν τῆς εὐνοίας καὶ εὐαρεσκείας της τῇ ἐπέμψε κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐπετείου ἑορτῆς της, πολύτιμον δακτύλιον, μετὰ περιποιητικώτατου εὐχαριστηρίου ἐν ᾧ σὺν τοῖς ἄλλοις τῇ παρεῴρει τὴν ἀξίαν νὰ δεχθῇ ὅσα ἤθειλον τῇ ἐμπιστευθῆ καὶ ἰδίᾳ κοράσια πρὸς διδασκαλίαν γονομένης γνωστῆς τῆς ἀείας ταύτης προσῆλθον ἐντός ὀλίγου τόσα κοράσια, ὥστε ἐγένετο τέλειον ἰδιωτικὸν Παρθεναγωγεῖον ὑπὸ τὴν ἄμεσον προτασίαν τῆς ἀνάσσης, καὶ ἐν ᾧ ἐδίδασκον οἱ σεβαστότεροι καὶ ἄλλοιμώτεροι καθηγηταὶ καὶ διδασκαλοὶ τοῦ τότε χρόνου.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν ρηθέντων 12 κορασιῶν, ἅτινα λαβόντα διδασκαλικά πτυχία ἀπῆλθον ἄλλα ὡς διδασκαλίσσαι εἰς τὰς ἐπαρχίας των, καὶ ἄλλα ἐπανῆλθον εἰς τὰς ἑστίας των, τὸ ὡς εἴρηται Παρθεναγωγεῖον ἐξηκολούθει λειτουργοῦν καὶ ἀκάματον, ἔχον ἐσωτερικὰς καὶ ἐξωτερικὰς μαθητριάς πολλὰς. Ὅτε, ὁ τότε διευθυντὴς τῶν σχολείων κ. Χρυσόβέργης, μετὰ τοῦ συλλόγου τῆς ἐπιτροπῆς, τὴν παρεκάλει θερμῶς, νὰ μὴ ἀρνηθῇ τὴν πολύτιμον μητρικὴν της παιδαγωγίαν καὶ εἰς τοὺς μεγίστην ἔχοντας ἀνάγκην αὐτῆς

ἀδελφούς Πειραιεῖς· ἀλλὰ νὰ κατέλθῃ εἰς Πειραιᾶ καὶ ἀναλάβῃ καὶ ἐκεῖ τὴν ἵδρυσιν δημοτικῆς σχολῆς τῶν κορασιῶν, ἐπειδὴ ἔως τότε ὁ Πειραιεὺς ἐστερεῖτο τοιαύτης, πλην ἡ μακαρίτης ἔχουσα τότε πολλὰς οἰκιστοὺς μαθητριάς, καὶ ἐπομένως εὐθύνας καὶ ὑποχρεώσεις ἀέναντι τῶν γονέων, ἤρνετο νὰ δεχθῇ τὴν νέαν ταύτην μετακτίπειν, ἀλλὰ, οὔτοι καταῶρθησαν ἐπὶ τέλους συνεννοηθέντες μετὰ τῶν γονέων τῶν ἐν λόγῳ κορασιῶν, νὰ τὴν ἰδίῳ νὰ παραλάβῃ ἅπαντα τὰ οἰκιστὰ κοράσια της, καὶ νὰ κατέλθῃ εἰς Πειραιᾶ ὅπου συνέστησε καὶ διοργάνωσε τὸ πρῶτον καὶ ἐκεῖ δημοτικὸν σχολεῖον τῶν κορασιῶν, διδασκαλία ἐν αὐτῷ μέχρι τῆς ἀποκαταστάσεως της, ὅτε καὶ πάλιν μετεκαλέσατο ἐκ Ναυπλίου τὴν ἀγαπητὴν αὐτῆς μαθήτριαν Πολυτίμην Κουσκοῦρη, πρὸς ἣν παρέδωκε τὸ ἐν Πειραιεῖ σχολεῖον, ὑπανδρευθεῖσα τὸν ἔμπορον Δημήτριον Κορρίτην· πλην ὑπῆρξε λίαν ἀτυχὴς κατὰ τὸν γάμον της, συνδεθεῖσα μοιραίως μετ' ἀνθρώπου ὄλως ἀνικάνου ὅπως γνωρῖση καὶ ἐκτιμήσῃ τὰς ἀρετὰς καὶ τὴν ἀξίαν τῆς συζύγου του.

Καὶ μετὰ τὴν ἀποκατάστασιν της δὲ, δὲν ἔπαυεν ἡ δημοτικὴ ἀρχὴ Πειραιῶς καὶ οἱ γονεῖς τῶν πολυπληθῶν μαθητριῶν της, νὰ τὴν παρακαλοῦσι καὶ ἰκετεύωσι νὰ ἀναδεχθῇ αὐθις δημοσίαν ὑπηρεσίαν καὶ νὰ ἐπανέλθῃ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μαθητριῶν της· αὐτὴ δὲ ἐνώσχεσε ἐπὶ τέλους εἰς τὰς ἀδιαλείπτους παρεκλήσεις των, μετὰ τῆς χαρακτηριστικῆς αὐτῆν ἀγγελικῆς αὐταπαρνήσεως, ἐπανῆλθε πάλιν ἐν τῇ συναινεσῇ τοῦ συζύγου της, εἰς τὰς προσφιλῆς αὐτῇ ἐνασχολήσεις, ἀναλαβοῦσα τὴν διεύθυνσιν τῆς δημοτικῆς σχολῆς Πειραιῶς, ἐξ ἣς ἡ Πολυτίμη Κουσκοῦρη ἀπῆλθε μετεκαθεῖσα εἰς Ἀθήνας, καὶ ἐν τῇ ἐξηκολούθει ἐπὶ τινα χρόνον ἐργαζομένη μετὰ τὸν αὐτὸν ὡς καὶ πρότερον ζῆλον καὶ ἐπιμέλειαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἐπῆλθεν ὁ θάνατος τοῦ φιλοστόργου αὐτῆς πατρὸς, οὕτινος ἡ ἀπόλεια καιριώτατα ἐπληξε τὴν εὐαίσθητον καὶ φιλοστοργωτάτην αὐτῆς καρδίαν, δι' ἧς ἄσθενήσασα ἠναγκάσθη νὰ μεταβῆ εἰς Ἀθήνας πρὸς ἀνάρρωσιν καὶ ἐκεῖ ἀπροσδοκῆτως ἀπέθανε τὴν α'. Ἰανουαρίου τοῦ ἔτους 1855, καὶ οὕτω ἐσθυσεν ὁ σελαγιζῶν οὗτος ἀστὴρ ὁ διαφωτίσας καὶ καθοδηγήσας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀρετῆς καὶ τῶν φώτων τὰς πρώτας μητέρας τῆς ἐκ τῆς μακρᾶς δουλείας ἀναγεννωμένης Ἑλλάδος.

Ἐν Χανίοις.

Ἑλένη Μεγ. Γιαννακάκη.

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΕΚ ΜΑΤΑΙΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΙΑΣ

Ἡ Μαρία κατοικεῖ ἐν Τριπόλει, ἐξηπλωμένη δ' ἐπὶ διβαίου ἐμφαίνει τὴν κατέχουσιν αὐτὴν δυσθυμίαν· μακρὰν τοῦ νὰ ἔχη τὸν νοῦν προσπλωμένον εἰς τὸ βιβλίον ὅπερ κρατεῖ φαίνεται ὄλως ἀφηρημένη.

Τὰ παράθυρον εἶναι ἡμικλειστον, ὁ δὲ ἥλιος τοῦ Ὀκτωβρίου ρίπτει δι' αὐτοῦ τὰς γλυκερὰς ἀκτῖνας του.

Ἡ Μαρία ἐναπολεῖ τὸ παρελθόν· ἀναμνησκέται τοῦ μόλις πρό τινων μηνῶν τελεσθέντος γάμου της· ἐνθυμῆται μίαν πρὸς μίαν τὰς ἡμέρας αἰτινας ἔκτοτε παρῆλθον καὶ ὑψοί τοὺς ὄμους.

Ἡ Μαρία δὲν εἶναι κομψή, καὶ ἐν τούτοις βλέπων τις αὐτὴν αἰσθάνεται ὅτι εἶναι ἀξιαγάπητος.

Και όμως αυτή δεν αγαπά. Διαιτί; 'Η αυτή πάντοτε ιστορία. Εύπορος άστη, 'Αθηναία, έθαμβώθη εκ των αίθουσών των ύψηλών λεγομένων κύκλων και δεν κατενοεί ότι ο σύζυγος αυτής, Γεώργιος Δούκας, καιτοι ζών έν έξοχη τους δέκα μήνας του έτους, τη προσέφερε τίμιον όνομα, αγαθην καρδιαν και σφιγγωσαν νεύτητα. Ω! εάν ήτο άνθρωπος του συρμού, εάν αί γυναίκες έκρυφομίλου περι της τρέλλας του, τότε ή νεανία μας θα διεκρινε την εκ των κυανών ορθαλμών του εκπεμπομένη ειλικρινειαν και θα ώπλιζετο με περισσοτέραν προς αυτόν συμπάθειαν. 'Ηγνότε ότι έν 'Αθήνας ο άνθρ διατρέχει τον κίνδυνον να μη αγαπά και ότι ή έρημια και ή αύρα των δασών είναι οι καλλίτεροι σύμβουλοι της καρδιάς. 'Υπό την διαύγειαν της φύσεως, πέραν της τύρβης των πόλεων, έν ταίς άθωαίς άγροτικαίς μερίμαις, ότε ή γή παρέχει την άμοιβήν των κόπων μας, ότε διαγελωσιν επ' αυτής ή πρασιά, τά άνθη, οι καρποί, τά δένδρα, και, τότε συναυξάνει και ο έρωσ και ή συζυγική άγάπη!

'Αλλά τούτο πολλὰί άγνοουσι γυναίκες.

Είς την κατηγορίαν ταύτην ύπήγχετο και ή Μαρία.

Β'.

*'Ηδη ρεμβάζει· ο ήλιος έδυε και αί ύπταται αυτού φωτοβολαί άντανακλώσαι επί των ποικιλοχρόων ταπήτων μόλις προσέψαυον αυτήν, ότε ώς άφυπνισθεΐσα σπεύδει να κλειση τά ππραθυρόφυλλα. Πλησίον του ππραθούρου έκειτο μικρόν έπιπλον συνήθως κλειδωμένον. Την ημέραν ταύτην, τό κλειδίον έμεινεν άπ' έξω και έντός του ενός ήμικνούικτου συρταρίου του ή Μαρία διεκρινε δέσμην έπιστολών επ' όνόματι του Γεωργίου.

'Η λεπτή και έλαφρά γραφή ένέφαινε γυναικειον χαρακτήρα, έν άκρα δε σιγή και κεκλεισμένων των θυρών, σχεδόν έν σκότει, έλυσε τό δέμα και ήρρισε την άνάγνωσιν.

Πρώτη έπιστολή.

«'Αγαπητέ μοι,

«Μη συλλογίζεσαι! Σοι έξήτησα δέσμην ρόδων και σύ μοι στέλλεις φώρτωμα άνθέων. Σε συγχωρώ, άλλ' έσο φρόνιμος είς τό έξής.

'Αθηνά.»

Δέσμη έπιστολών είναι ώς βιβλίον. 'Επιθυμει τις να τας φυλλομετρήση πριν ή προσεκτικώς τας άναγνώση. 'Η Μαρία εκ του μέσου της δέσμησ ανέσυρε γραμματίον περιβεβλημένον φάκελλον κοσμούμενον υπ' άργυρού μονογράμματος. Δεν είχε μέγεθος πλειότερον του άλλου, πλην έλεγε κάτι περισσότερον.

'Ετελείονε δια των ακόλουθων λεξεων. «Νυμφεύσου αυτήν άφου την αγαπήσ;!» ώς ύπογραφή έφέρετο 'Αθηνά.'Από τούδε ή άνάγνωσις καθίστατο άφρευκτος και επί πολύ κατέγεινε εν είς τούτο ή κομψή περιεργός μας.

Συνεκινήθη δ' ίκανώς, αί χείρες αυτής έτρεμαν, κυρίως καθως εξεδίπλωνεν έκάστην έπιστολήν' έρρίγησε μάάλιστα ύπό θυμού και είτα έγένετο έρυθρά.

Αίφνης, άκούει φωνήν κράζουσαν αυτήν έξωθεν. 'Ητον ο σύζυγός της όστις επανήρχετο. 'Εκείνη εκλεισε τό συρτάριον, έδραμην εις την κλίμακα και εύρέθη πρόσωπον προς πρόσωπον άπέναντι του Γεωργίου.

'Ην εκεί όρθός, τό πυροβόλον άτμηλωώς επ' ώμου, τον πύλον άνα χείρας, όλίγον κονιαρισμένος, άσθμαίνων, άλλά νέος, ίσχυρός και χαριεις.

'Η ημέρα ήτο καλή και κατά την συνήθειάν του διηγείτο τα του κυνηγιού.

'Η Μαρία έθεώρει χωρίς ν' άνοιξη τό στόμα, καιτοι δε τον παρεθήρει και ήκουε την παλλομένην και καθαράν αυτού φωνήν, ένόμιζεν ότι άκούει άλλου φωνήν, γλυκυτέραν, γυναικός, ήτις τω έψιθύριζεν εις τό ούς. «Είσαι ώραίος.»

— 'Αποκρίθητί μοι λοιπόν! τη είπε τέλος ο Γεώργιος. Τρεις φοραις τό έδιο ζήτημα. Θέλεις να φάμε σε μιση ώρα; 'Επέθαν' άπ' την πείνα. Θέλεις;

— Πολύ καλά! Πολύ καλά! είπεν εκείνη εξερχομένη της άναισθησίας της.

'Εν ώ εκείνος άνέβεινε εις τό οικημά του, αυτη έμεινε εις την άνκιάθραν, θωπεύουσα δια της νευρικής χειρός της την κεφαλήν του Ποσειδάωνος, του ευνουμένου κυναρίου της. Τι να διελογίζετο άκόμη; Μετά των σιγμών άμφιβολον στάσιν, άνήλθε ζωηρός την κλίμακα.

Γ'.

'Εν τω κινιστηρίω, άπέναντι του συρταρίου του αυτού σκευός περι ού ώμιλήσαμεν, ή Μαρία επανέλαβε την διακοπείσαν άνάγνωσιν' άνοίγει την τελευταίαν της δέσμησ επίσταλήν.

«Φίλτατέ μοι,

«Λέγουσιν ότι ή άρχαιωνιστική σου είναι χαριστάτη και γνωρίζω ότι την αγαπάς. Σās εύχομαι εύτυχίαν. 'Αλλως τε δεν έχει την εύτυχίαν ήν λαμβάνει παρ' έμου; Τό ήξέυρει τουλάχιστον ότι είναι εύτυχής;

'Χαίρε.

«'Αθηνά.»

'Ητο ή μήτηρ του.

'Η Μαρία επανεδίπλωσε τας έπιστολάς και τας εκλεισεν, έπειτα εκάθησεν εις τό παρά τό παράθυρον έδώλιον σκεπτομένη . . .

Παρήχχετο δ' ή ώρα και αυτη ήτο τσοπούτο βεβυθισμένη εις τά έν έγρηγόρεισ όνειράτά της όστε δεν ένόησεν ότι ήλθεν ο Γεώργιος, όστις στηριχθείς επί του όπισθεν μέρους του έδώλιου είπε γελών.

— Κυρία είν' έτοιμον!

'Η Μαρία ύψωσε προς αυτόν τους οφθαλμούς βεβρεγμένους.

— Κλαίεις;

— Όχι, είπεν έγχειρομένη και θλίψασα τας χείρας αυτού είπεν:

— Είσι άνεκτίμητος σύζυγος, ίδου τό πάν!

'Η Μαρία εξήχθη της άπάτης. Αί γυναίκες πρέπει να συνταυτίζωσι μετ' ειλικρινείας και άδόλου άγάπης την τύχην αυτών προς την του άνδρός των και της οικογενείας των, να μη εκθαμβώνται δε εκ των επιπλάστων και φθοροποιών μεγαλειών όταν ταύτα έξ ανάγκης δεν περιλαμβάνονται έντός του κύκλου της ένεργείας των.

Μαρία Τοπάλη.

ΤΗ ΒΡΕΦΙΚΗ ΜΟΥ ΕΙΚΟΝΙ

'Ανεπιστραπτει παρήλθες, βρεφική μου ηλικία, 'Ως καπνός λυθείς εις νέφη, ώς φαίδρα τις όπτασια! 'Εφυγες, ώς φεύγει πύλον εις εύρέα νώτ' άνέμου, Κ' έν ριπή έξηφανίσθης, ηλικία μου εύδαίμων.

Ουδέν τώρα ένθυμούμαι, ψυχρά λήθη σε χαλύπτει. 'Η σκιά του παρελθόντος από τ' όμμα μου σε κρύπτει . . . Μάτην έρευνά ή μνήμη εις τό σκότος, ουδέν βλέπει . . . 'Αδιάρρηκτος, ψεύ! πέπλος πών τό παρελθόν μου σκέπει.

Και δακρύουσα ψελλίζω, ώς έν πυρετώδει ζάλη. 'Αράγε μη δεν ύπηρεα νήπιον καθως οι άλλοι; . . . Διαιτί δεν ένθυμούμαι αν ύπηρεα κ' έγώ βρέφος; . . . Διαιτί την κεφαλήν μου την σκοτίζει μέλαν νέφος. . . 'Η εικών αυτή τί είναι; . . . μη σκληρά οφθαλμαπάτη; Μη τις πλάνη; . . . όχι, είναι ή εικών μου ή φιλάτη! Είν' αυτό τό εκμαγεστον της άγνης μου ηλικίας, Είν' ή ζωσα νηπιότης, ή εικών της Βιργινίας!

Πλην άπέθανε τό βρέφος, δεν θα επανέλθη πλέον, 'Ο άσθρ του ήμαυρώθη και έσθέθη τελευτάον. 'Ηρανήσθη εξαλειψας και πών ήγνος του νηπιού, 'Η σκιά του μόν' εισέει ζή εις τέμαχος χαροτό. Χαίρε ηλικία! άθωά! ώ, δεν θέλω σ' επανίδει! Είς τό μέλλον με προσμένουν παρακμή και τάφος ήδη. Νύν, ως επ' 3π' ήσο φροϋδον όνειρον και διευλύθη, 'Ινδλμά τι ιδεώδες άφειθεν έντός της λήθησ.

Βοργενία Π. Ευαγγελίδου

ΠΟΙΚΙΛΑ

Διείθεν ες Συνέδριον των 'Αμερικανολόγων. Τη 14 του προσεχούς 'Οκτωβρίου κατά τό Γρηγοριανόν ήμερολόγιον θέλει συνλθει έν Παρισίους τό εκ πολλών σοφών και διακεκριμένων άνδρών άποτελούμενον Διεθνές Συνέδριον, των 'Αμερικανολόγων, υπό την επίτιμον προεδρείαν του εκπτώτου Αύτοκράτορος της Βρασιλίας Δόν Πέτρου Δ' 'Αλκαντάρα, όπερ προτιθείται να εξετάση τας διαφόρους φάσεις και έπιρροάς του πολιτισμού εις τε την Βόρειον και την Νοτίαν 'Αμερικην, την πρό του Κολόμβου κατάσταση του τόπου και μετ' αυτόν, την επίδρασιν των Ευρωπαίων, ιδίαν των 'Ισπανών και ιδίαν των 'Αγγλοσάζωνων. Είς τό Συνέδριον τούτο προσεκλήθη υπό του προεδρείου και ή διευθύτρια της «'Εφημερίδος των Κυριών» Καλλιρρόη Παρρέν.

Παρισινή τις γράφει περι των εκ των παραθύρων καθιζοιόμενων ταπήτων: «Δικαιώς γίνεται λόγος περι του κοινору του θστις έγείρεται την πρωίαν εις τας όδοσ και τόν όποσον παντοιστόπως εκδιώκουν έν των κατοικιών. 'Αλλά διαιτί ο εκ του τιναγμού των ταπήτων προσερχόμενος παραβλέπεται; Τί χρεωστούσιν αί κεφαλαί

3

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

3

PIERRE DECOYRCELLE

ΓΑΜΟΣ ΕΝ ΦΥΛΑΚΗ

ΜΕΡΟΣ Α'.

II

Τέλος άνεχώρησαν. Τό ατμόπλοιον όπερ τους άπήγγεεν είχε ήδη άνελκύσει την άγκυραν, και μόλις διεκρίνετο μακρόθεν ή σκιά του, ένώ έγώ εξηκολούθουν να μένω επί της παραλίας, πρακαλουθών δια της φαντασίας εκείνην, προς ήν ή καρδιά μου άνήκεν ήδη ολοσχερώς. 'Από της ημέρας εκείνης δεν ήδυνάμην να άναγνωρισω πλέον εκμαυτόν. 'Ενόησα εύκόλωσ ότι πάσα άπάπειρα προς κατανίχησιν του πάθους μου άπέδεινε ματαία. 'Η καρδιά μου, ήν ένόμιζον έσθεσιμένην, νεκράν, έξη και επάλθεν όπερ ποτε ίσχυρώς, άνήκουσα δια πνυτός εις εκείνην, ήτις είχε κατορθώσει τό θαύμα τούτο.

'Αγνώσθ, εάν έν τη μετὰ του κ. Ραμελεν άλληλογραφία μου, άφηκα να διαγνωσθή υπ' αυτού ή προς την άνεψιδάν του συμπάθειά μου. 'Οπως δήποτε πρό δύο άκρειώς μηνών έλασον παρ' αυτού έπιστολήν έν ή μοι έλεγε: Δεν μοι είπετε ποτέ τι ουτε σεΐς, ουτε εκείνη. Δεν σεΐς ήρώτησα, άλλά έμάντευσα. 'Ελθετε. Σās άναμένουσι μετ' άνοπομονησίας».

'Ιδού διαιτί, άγαπητέ Γεώργιε, με εύρετε εις τό πρακτορειόν της υπερταλαντεύου έταιρίας, ζητουντα εισιτήριον δια την Γαλλίαν, και

μας; Συνοδεύουσα την τροφόν μου εις την άγοράν, κατά την επιστροφήν, πάντοτε σχεδόν παρατηρώ, ιδία μέχρι της μέσης, 'Ιχνη όλών εύτρίπτων' μικράς μελαίνας κηλιδας, εάν φέρω ένδυμασίαν χρώματος άνοικτού, κόνιν ή κροκίδια λευκά εάν έχω φόρεμα σκυρόν. . .)

'Η κυρία έχει δίκαιον και μάάλιστα εάν αναλογισθή τις ότι οι εις τας όδοσ τινασόμενοι τάπητες άνήκουσιν εις φθισικούς, διφθερετικούς κτλ. 'Αλλά που να έξη εις 'Αθήνας!

Γυναικες διδάκτορες. — Πρό των εβδομάδων νεανισ Ρουμανίς, ή δεσποινίς Σαρμίνα Βελτσέσχο, ύπεστήριεν ένώπιον της Νομικής έν Παρισίους Σχολής την θέσιν αυτης. 'Η δεσποινίς αυτη είναι ή πρώτη ήτις έτυχε του βαθμού διδάκτορος του δικαίου έν Γαλλία. 'Αλλά κατά τά μέσα του παρελθόντος μηνός έσχομεν τελεόφοιτον της αυτης σχολής, Γαλλίδα ταύτην, την νεανία Σωθέν, ήτις επίσης πρό τονος έγένετο τελεόφοιτος της Φιλολογίας.

Συνεζητάσθη δε μετὰ του άδελφου της. Δεν σκοπεί όμως να λάθη άδειαν του δικηγορειν και τοι τούτο θα προσκάλει εκ νέου τό ζήτημα της παροχής τοιούτων άδειών εις κυρίας, άποβλέπουσα μόνον εις την κτησιν του διδακτορικού τίτλου. Ούτω δ' αυτη έσεται ή πρώτη Γαλλίς τα νομικά διδάκτωρ.

Αί γυναίκες και ή ειρήνη. — 'Η έπιτροπή των κυριών της υπέρ της παγκοσμίου ειρήνης και διαιτησίας έταιρίας συνήλθεν έσχάτως εις ένδιαφέρουσαν συνεδρίασιν. 'Ι κ. Πράτ συνεχώρη τας κυρίας επί τη κατανόησει της έπιρροής ήν δύνανται να εξασκήσωσιν επί των τυχών του κόσμου συμβάλλουσαι εις την άποτροπήν του πολέμου και εις την διατήρησιν της ειρήνης.

Είς τό έν Λονδίνο λάβον χώραν συνέδειον, 14—19 'Ιουλίου, ή κυρία Belva Lockwood ύμνησε τά εκ της ειρήνης άγαθά και περιέγραψε τό συντελεστικώτατον μέρος όπερ αί γυναίκες δύνανται λάβωσιν εις την ειρηνηκήν κίνησιν.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ

Τό Λάγιο 'Αρνί.

Πανηγυρική δλωσ έδίδετο παράστασις την έσπεραν της παρελθούσης Πέμπτης από της σκηνης του θεάτρου Παράδεισου. Δια πρώτην φορήν άνεβιβάζετο τό ποιητικώτατον μελοδραματίον του δικηγούρου κ. Ν. Παπαλεξανδρή, τό «'Αγιο 'Αρνί». 'Απειρον πλήθος έξ άμφοτέρων των φύλων είχε συρρέσει διαψών σπως ήδη τέλος έργον καθαρως έλληγικόν, ού ή ύπόθεσις άναγομένη εις την έποχήν των άρματωλών και κλεφτών και ποικιλλομένη με δλω σχεδόν τα κ λ ε φ τ ι κ α

διαιτί έδέχθην μετὰ χαράς την φιλικήν πρόσκλησιν, όπως διαπορθμευθώ έν Γαλλία μετὰ των αγαπητών ύμών φίλων. Βλέπετε έν έμοι άνθρωπον, όστις άφου υπέβρεεν επί πολύ, επιστρέφει εις Γαλλίαν αποκλειστικώς όπως καταστή εύτυχής. 'Ισως εύρίσκετε τον τρόπον μου του σκέπτεσθαι πολύ άπλοϊκόν, έν τούτοις όμολογώ ότι αισθάνομαι εύχαρίστως και άνευθριάσως. Είμαι έτοιμος να λατρεύω την γυναίκα και τά τέκνα μου. Είναι και αυτη μία ιδέα ως πάσα άλλη και δεν είναι βεβαίως γελοιωδεστέρα της του συρμού, καθ' όν καταστρέφομεν την περιουσίαν μας πλουτιζόντες γυναίκας έλαφρών ήθων και φονευόμενοι υπό τό πρόσχημα ανθρώπων γνωρίζόντων να ζωσι.

III

'Όταν ο νεανίας επέρανε την διήγησιν του, ο Γουσταύος Βαλεν ήγέρθη της θέσεώς του και άφου έδηξε μετὰ ποιός τινος έπιστημότητος, είπε:

Κατηγορούμενε Γραμπρέ! Τό δικαστήριον, άκροαθήν της ύπερασιπέως σου και της άφηγγήσεως των διατρεζάντων, σε άνακηρύττει άθών και σε άπκαλλάττει πάσης κατηγορίας. Προσθέτω μάάλιστα ότι θα ήτο εύτύχημα, εάν ήδύνατο να σε μιμηθή. Διότι μοι φαίνεται ότι οι πολύ διασκεδάζοντες, χάνουσι πάσαν άντιληψιν και αίσθησιν των αγαθών άπολυσέων. Ηίνω λοιπόν, άγαπήτέ φίλε, εις την εύτυχίαν σου ως και εις την της έντός μικρού κυρίας Γραμπρέ. Και ύψών τό ποτήριόν του ο Γουσταύος συνέκρουσεν αυτό παράδριμά του, έσπευσαν να εκδηλώσωσι την προς τον νεαρόν διπλωμάτην φιλιαν και συμπάθειαν των.

τραγοῦδία τῆς ἐποχῆς ἐκείνης δὲν ἦτο δυνατόν παρὰ τὴν ἐνθουσίασιν μέχρι δακρυῶν τὸ πολυπληθές κοινόν. Καὶ ἐνόμιζε τις ἀληθῶς ὅτι εὐρίσκειτο ἐν μέσφ ὁρέων καὶ βουνῶν βλέπων ἐπὶ τῆς καταλλήλως διεσκευασμένης πρὸς τοῦτο σκηνῆς τριακοντάδα ἀρματωλῶν καὶ κλεφτῶν ἀπάντων λεβέντηδων μὲ ταῖς παλαιὰς καὶ τὰ καροφόλλη των, μετὰ τοῦ ἀρχηγῶ των, τοῦ φοβεροῦ Βλαχαρμάτα, ὃν τόσον ἐπιτυχῶς ὑπεκρίνετο ὁ κ. Κοτοπούλης, διαπραττόντων τὰ πάντα, ὑπὲρ ἁγίου θώκος σκοποῦ, τῆς ἀπελευθέρωσος τῶν ἀδελφῶν των. Ὁ εὐφάνταστος ποιητῆς τοῦ (Ἀχίλιο Ἄρνιοῦ) δὲν παρέλειψε νὰ ἐπιδείξη καὶ τὴν δρᾶσιν τῶν γυναικῶν τῶν ὁρέων τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὡς καὶ τὰ κατακλύζοντα τὴν καρδίαν των πατριωτικὰ αἰσθήματα, ἐν οἷς οὐ μικρὸν κατεῖχε μέρος καὶ ὁ ἔρωσ! Οὕτως ἔχομεν τὸ ἐπεισόδιον μετὰ τὸ ἐκ τῶν πηλικαριῶν τοῦ Βλαχαρμάτα καὶ τῆς ποιμενίδος Γκόλφωσ, θυγατρὸς τοῦ Τσελίγκα, πλουσιωτέρου τοῦ χωρίου, ὅτερ καταλήγει εἰς τὴν ἔνωσίν των, τελουμένην διὰ χορῶν καὶ ἁσμάτων, καὶ παρισταμένων ἀπάντων τῶν χωρικῶν καὶ ἀρματωλῶν. Ἀπαντὰ τὰ πρόσωπα τοῦ θιάσου ἐφιλονιμήθησαν ὅπως ἀνδείξωσι τὸ ἔργον οἷον ἦτο, ἰδίᾳ δὲ ἡ καλλιθέλαδος κ. Θάλεια Λαλοῦνη, ὡς ποιμενίς Γκόλφωσ, διὰ τῆς εὐστρόφου καὶ μελιρρύτου φωνῆς τῆς, δὲ καίως ἀπέσπασεν ἐπανειλημμένως τὰ χειροκροτήματα τοῦ πλήθους. Ἐπίσης ἤρθεσαν καὶ ἐν τῷ χορῷ διεκρίθησαν αἱ κ. κ. Ἄρνιωτάτῃ, Κοτοπούλῃ καὶ Καζούρη ὡς καὶ ἐκείνη ἦτις διηθῦθεν αὐτὸν καὶ ἦς τὸ ὄνομα ἀγνοοῦμεν.

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Κλελία Βερτίνη Ἀττίλη. — Ἡ καρδία μου. — Ἐν Ρώμῃ. Ἐἶδωκε κομψὸν τομίδιον ἐν σαφεῖ καὶ ρεούσῃ γλώσσῃ, ἐν ᾧ συνέλεξεν ἡ συγγραφεὺς διαφόρους αὐτῆς συνθέσεις ἐκ τῶν καλλιτέρων ἄς ἐδημοσίευσεν εἰς πλείστα περιοδικὰ καὶ ἐπιθεωρήσεις. Ἐργάφησαν δὲ κατὰ μέγα μέρος. τοῦθ' ὅτερ κινεῖ τὸν θαυμασμὸν, οὐχὶ ἐν μελέτῃ, ἀλλ' ἐκ τοῦ προχείρου. Ἐφ' ᾧ ἡ κυρία Βερτίνη Ἀττίλη, κατὰ δίκαιον λόγον τασσεταί μετὰ τῶν πρώτων αὐτοσχεδιογράφων, τὸ δὲ περὶ οὐ πρόκειται τομίδιον. ἐμπεριέχει πᾶν ὅ,τι τρυφερὸν καὶ αἰσθηματικὸν δύναται νὰ παραχίγη γυνικεῖα εὐφυΐα, ἐξαισθητικῶς ποιητικῇ, τραφεῖσα ἐν τῇ ἀγάτῃ τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ καλοῦ. αὐτὸς δ' ὁ τίτλος τοῦ ποιήματος εἶναι ὁ καταλλήλδτερος καὶ ἀποδίδει τὸν ὀρειλόμενον φόρον εἰς τὸ καλλιερρημένον καὶ καθαρὸν πνεῦμά τῆς. «Νικόλας Σιγαλός.» Ἐξεδόθη καὶ τὸ τελευταῖον τεῦχος τοῦ καλοῦ τούτου μυθιστορήματος τοῦ κ. Γρ. Ξενοπούλου, ὅτερ τὸσον ἀπ' ἡστωσ ἀναγιγνώσκειται ὑπὸ πεισῶν καὶ πάντων.

Ἡ εἴσοδος ἐνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ πλοίου, ὅστις εἶπε λέξεις τινας εἰς τὸ οὖσ τοῦ ἀμφιγρόνου, δέχοφε τὴν πρόποσιν. Κύριοι, εἶπε τότε ὁ Νερβίλ, μοὶ ἀναγγέλλουσι τὴν ἄριξιν τοῦ μέλλοντος νὰ μᾶς εἰσαγάγῃ εἰς τὸν λιμένα.

Τότε ὅλοι εἰς τὸ κατάστρωμα, ἀνεφώνησεν ὁ τρομερός Γουσταῦσ. Μίαν στιγμὴν. Μετὰ ἡμίσειαν ὥραν σᾶς ἀποβιβάξω εἰς τὴν Χάβρην. Ἀλλὰ θὰ μοὶ ὑποσχεθῆτε ὅτι θὰ ἐπανεέλθητε ὅλοι νὰ γευματίσητε μετ' ἐμοῦ. Εἶναι τὸ τελευταῖον γεῦμά μας ἐπὶ τῆς Βελλέδας Ὑπόσχεσθε ὅτι δὲν θὰ λείψῃ κανεὶς;

Ὑποσχόμεθα, ἀπήνησεν ἐν χορῷ καὶ οἱ τέσσαρες νεανίαι. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἔκαμνες καλὰ; εἶπεν ὁ Γουσταῦσ, ἐὰν προσκάλεις καὶ τοὺς ἐν Χάβρῃ φίλους μας Χαμαλιέρ καὶ Ἀπρεμόν εἰς τὸ ἀποχειρετιστήριον γεῦμα;

Ἐχεις δίκαιον, εἶπεν ὁ Νερβίλ. Ἀλλ' ἔχω νὰ δώσω εἰσέτι διαταγὰς καὶ νὰ τεκτοποιήσω λογαριασμοὺς ἐνταῦθα. Λάβε λοιπὸν τὴν καλωσύνην, Γουσταῦσ, νὰ τοὺς εἰδοποιήσῃς σύ. Θὰ τοὺς συναντήσῃς ἀναμφιβόλως εἰς τὴν λέσχην.

Ἔστω, εἶπεν ὁ Γουσταῦσ. Ἐχω τὴν καλωσύνην νὰ δεχθῶ, ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως ὅτι θὰ μὲ συνοδεύσῃ τις ἐκ τῶν κυρίων τούτων. Βαρύνομαι μόνος. Ἐρχομαι μαζύ σου, Βαλέν, εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Συγχρόνως θὰ δώσω ἐν τηλεγράφημα διὰ Παρισίους.

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἡ Βελλέδα ἠγκυροβόλει πρὸ τοῦ λιμένος. Ὅσοι εἰσέχονται ἀμέσως, ἄς κατέλθωσι διὰ τῆς ἐφολίδος, ἦτις ἀναμένει παρὰ τὴν κλίμακα. Ὁ Ἰάκωβος Γραμπρέ καὶ ὁ Γουσταῦσος Βαλέν, ἔσπευσαν νὰ τοποθετηθῶσιν ἐν αὐτῇ, ἔντα μετ' ὀλίγα λεπτὰ ἀποβιβαθῶσιν ἐπὶ τῆς βριθούσας ἀνθρώπων προκυμάτας.

Ἐμπρός, εἶπεν ὁ Γουσταῦσος, εἰς τὸ τηλεγραφεῖον! Εἶναι ὁ δρόμος

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Α. Π. Σμύρνην. Ζητηθέντα φύλλα ἀπεστάλησαν.—Κον Α. Ρ. Ὁδησσοῦ. Συναλλαγματικὴ 200 φρ. ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Α. Π. Κεφαλληνία. Συνδρομὴ ὁμῶν ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Φ. Κ. Ἀθήνας. Ἡ περὶ τῆς Στούαρτ μετάφρασις ἐλήφθη.—Κον Ε. Σ. New port. Ἀμερικανικὸν πεντάφραγον καὶ γραμματόσημα ἐλήφθησαν. Σᾶς ἀπεστελάμεν τὰ ἐκδοθέντα 4 τεύχη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Σ. Σ. Μαγούρελιον. Ἐλήφθησαν παρὰ τοῦ κ. Τσοκᾶ φρ. χρ. 150. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Α. Μ. Κέρκυρα. Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν.—Κον Μ. Σ. Πάτρας. Χρήματα ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Μ. Ε. Καβάλλα. Συναλλαγματικὴ ἐκ φρ. 64 ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν.—Κον Δ. Ν. Λεωνίδιον. Δρ. 15 ἐλήφθησαν. Εὐχαριστοῦμεν.

ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Ἡὼς αἱ ὀκνηραὶ ὄρνιθες γεννώσι καθ' ἐκάστην.— Πολλὰ ὄρνιθες γεννώσιν ἀτάκτως καὶ σπανίως. Ἴνα ἔχητε καθ' ἐκάστην ἐν ὄν, ἀναμιγνύετε εἰς τὴν τροφήν τῆς ὄρνιθος ξηρὰν ἢ καὶ τρυφερὰν τσικνίδα, ἣν κόπτετε πολὺ ψιλὴν. Ἄλλος τρόπος συνίσταται εἰς τὸ ἀσθέστωμα τῆς τροφῆς των, δηλ. θερμαίνετε 4 ὀκάδας ὕδατος εἰς τὸ ὅποιον διαλύετε 180 δρ. ἕσθεσον μὴ καεῖσαν. Εἰς τὴν διαλύσιν ταύτην ἀναμιγνύετε τὴν κριθὴν ἢ τὰ πίτυρα, τὰ ἀφήνετε νὰ ξηρανθῶσι καὶ ἐξ αὐτῶν τρέφετε τὰς ὄρνιθάς σας, αἵτινες οὕτω γεννώσι καθ' ἐκάστην!!!

ΣΥΝΤΑΓΗ

Ἵορτυγες (ἱρτυκία) ὄπτα.—Μαρίνατε, ἀφαίρεσατε τὰ ἐντόσθια, χωρίσατε αὐτὰς δ' ἄτομῆς ἐπὶ τῆς ράχειος, ἐπιπάσατε καλῶς διὰ γαλέτας κοπανισμένης καὶ ψήσατε ἐπὶ τῆς ἐσχάρας, μεταστρέφουσα αὐτὰς συνεχῶς καὶ ἐπιπάσουσα ἐκάστοτε διὰ γαλέτας. Ἄλλος τρόπος. Ἐτοιμάσατε ὡς ἀνωτέρω, ρίψατε αὐτὰς ἐντὸς χαλκίνης χύτρας μετ' ἐλαίου, φύλλων δάφνης, ἄλατος καὶ πεπέρεως. Ἄφετε νὰ σιγοψήφωσιν ἐπὶ ἀσθενεστάτης πυρᾶς. Ἄμα εἶναι κατὰ τὸ ἥμισυ ἐψημέναι ἐβάλσατε τῆς χύτρας, ἐπιπάσατε διὰ γαλέτας, τηγανίσατε εἰς δυνατὴν πυρὰν, ὅπως καλῶς κοκκινήσωσιν. Εἰς δὲ τὴν ἐν τῇ χύτρῃ ἐναπομείναν σάλτσαν ρίψατε ἀνάλογον ποσότητα ζωμοῦ κρέατος. ἀφήσατε νὰ βράσῃ καὶ σερβίρετε μετὰ τῶν ὀρτύγων.

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣΣΑ ἑλληνίς πεπειομένη κάτοχος καὶ τῆς γαλλικῆς ζητεῖ θέσιν ἐν σχολείῳ ἢ καὶ παρ' οἰκογενείᾳ. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

Ὅν θὰ λάδωμεν καὶ διὰ τὴν λέσχην. Δὲν εἶχον δ' εἰσέτι προχωρήσει οὔτε ἑκατὸν βήματα, ὅτε στρέφοντες γωνίαν τινα εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι πρὸς δύο διαβάτας, οἵτινες ταυτοχρόνως ἔστησαν ἀναφωνούντες μετ' ἐκπλήψεως. Πῶς! οἱ εἶδῶ!

Ἐρχόμεθα εἰς ἀναζήτησίν σας. Καὶ πότε ἐβλήσατε εἰς Χάβρην; ἠρώτησαν οἱ δύο νέοι, ἀφοῦ θερμότατα ἐδεξιώθησαν τοὺς νεοφιχθέντας.

Πρὸ μίης ὥρας, καὶ ἐσφορτισθήμεν παρὰ τοῦ Νερβίλ νὰ σᾶς προσκαλέσωμεν διὰ τὸ ἀποχειρετιστήριον γεῦμα. Δέχεσθε;

Μετ' ἐνθουσιασμοῦ. Παρῆλθον δύο μῆνες χωρὶς νὰ γελάτωμεν κἄν. Σᾶς ἀνεμείνομεν. Ἀλλὰ τί δυστυχία, ἀγαπητὲ Ἰάκωβε, νὰ μὴ δύνασαι νὰ συμμετάσχῃς τοῦ συμποσίου;

Πῶς! μήπως δὲν μὲ θέλετε, εἶπε μειδιῶν μετ' ἐκπλήξεως ὁ Γουσταῦσος.

Ἀλλὰ σὺ δὲν ἠμπορεῖς νὰ μείνης. Καὶ μὴ χάνῃς μάστιχα καιρὸν, διότι ὑπάρχει φόβος μὴ δὲν προφθάσῃς τὴν ταχεῖαν ἀμειστοιχίαν, καὶ τότε δὲν θὰ συνοπογράψῃς εἰς τὸ συμβόλιον τοῦ φίλου σου Ροβέρτου.

Τί συμβόλιον! εἶπεν ὁ Ἰάκωβος. Ὁ Ροβέρτος λοιπὸν νυμφεύεται;

Ἀλλὰ βεβαίως καὶ εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ σὲ εἰδοποιήσῃ περὶ τοῦ γάμου του, ὅστις ἔχει δι' ἐσὲ διπλοῦν ἐνδιαφέρον, ἀφοῦ μελλοντομῶς του εἶναι ἡ νέα καὶ ὠραία χήρα τοῦ ἀγαπητοῦ σου προστάτου μαρκησίου δὲ Βαλερί.

Αὐτὴ! σύζυγος τοῦ Ροβέρτου; ἠρώτησε μετ' ἀγωνίας ὁ Ἰάκωβος. Καὶ λέγετε ὅτι τὸ συμβόλιον ὑπογράφεται σήμερον; Πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως, ἀμέσως, προσέθηκε λίαν τεταραγμένος. (Ἀκολουθεῖ).